

Arrest

nr. 257 833 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten VANDENBROUCKE D. & BOURRY H.
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Karmol (district Watapur, provincie Kunar). Als kind verhuisde u met uw familie naar Peshawar, Pakistan, omwille van de gevechten die losbraken in Afghanistan.

Gezien er geen werk te vinden was in Pakistan, trok u naar Afghanistan toen u vijftien jaar oud was om er bij de politie te gaan werken. Nadat u een maand in uw geboortedorp verbleef in afwachting van het

aanmaken van een taskara, werd u één jaar lang in de provincie Kandahar gestationeerd. Hier had u een akkefietje met een andere agent, waarop u er de brui aan gaf en terugkeerde naar Peshawar.

U keerde nog enkele keren terug naar uw geboortedorp omdat u zich verveelde. Ook werkte u een kleine maand in opdracht van uw verre oom. U legde met hem daken in Watapur en Jalalabad. Begin 2015 besloot u om Peshawar definitief te verlaten. U hoopte in het buitenland meer geld te verdienen om zo uw familie financieel te kunnen ondersteunen.

U reisde via uw zus die in Jalalabad en uw oom die in Kabul wonen naar Iran, waar u drie maanden verbleef en op boerderijen werkte. U reisde door naar Turkije, waar u ook drie maanden verbleef en verschillende jobs had. U zette uw reis verder via Bulgarije, waar de autoriteiten u een dikke maand vastzetten omdat u er illegaal verbleef. In Bulgarije werden op 12 oktober 2015 en op 3 november 2015 uw vingerafdrukken genomen. Nadat u werd vrijgelaten, reisde u via Servië, twee voor u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland om in België aan te komen op 18 november 2015. U vroeg asiel aan op 2 december 2015.

U verklaart geen specifieke vrees te hebben voor een terugkeer naar Afghanistan. Omwille van de slechtere levenskwaliteit daar, wenst u echter niet terug te gaan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw taskara neer. Uw sociaal assistent bezorgde het CGVS na uw gehoor een kopie van de Pakistaanse vluchtelingenkaart van uw vader en een oud document dat aantoont dat uw vader ooit bij de Taliban actief was.

Op 5 oktober 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers vastgesteld dat u over een intern vluchtalternatief te Jalalabad beschikt. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar die bevestigde de appreciatie van het CGVS in het arrest van 28 november 2018.

Op 20 december 2018 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. Op 8 maart 2019 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dit tweede verzoek om internationale bescherming onontvankelijk aangezien geacht werd dat u afstand deed van uw asielaanvraag.

Op 26 maart 2019 deed u een derde verzoek om internationale bescherming. Op 3 oktober 2019 besloot de DVZ dit derde verzoek om internationale bescherming onontvankelijk aangezien geacht werd dat u afstand deed van uw asielaanvraag.

In de periode van oktober 2017 tot oktober 2020 bent u drie maal naar Duitsland gereisd waar u telkens ongeveer drie maanden verbleef.

Op 15 oktober 2020 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. U blijft bij uw verklaringen zoals u die uiteenzette in uw vorige verzoeken om internationale bescherming. U kan niet terug naar Afghanistan omdat de Taliban er te veel macht heeft en Daesh er ook aanwezig is. Ze zouden u dan ook verplichten om met hen samen te werken. Bovendien geeft u aan niet naar Jalalabad te kunnen reizen aangezien uw zus niet in Jalalabad verblijft, maar in Batikot, en het hier bijzonder gevaarlijk is. In Pakistan heeft uw familie veel vijanden, zo werden uw twee neven er ergens aan het einde van 2019 gedood omdat ze ruzie hadden. Tot slot geeft u nog aan dat u voor elk interview marihuana heeft gerookt, maar dit heeft u niet verhinderd om de waarheid te vertellen. Ten tijde van het interview door DVZ in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming was u niet onder invloed. U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige

procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Wat betreft de problemen die uw familie in **Pakistan** kent dient te worden opgemerkt dat u deze allereerst niet weet te staven. Voorts dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en gelet op het feit dat Pakistan vooralsnog niet aanzien wordt als een veilig derde land, moet in uw geval uw vrees beoordeeld worden ten opzichte van Afghanistan, waarvan u de nationaliteit draagt. De problemen die u in Pakistan kende, worden hier aldus buiten beschouwing gelaten.

Voorts dient er op gewezen te worden dat in de eerdere beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat u rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden evenals met de algemene omstandigheden in uw land van herkomst over **een redelijk intern hervestigingsalternatief** zoals bedoeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt in Jalalabad, waardoor er geen behoefte is aan internationale bescherming. In het licht van alle elementen die voorliggen, blijkt nog steeds dat u over dit hervestigingsalternatief beschikt. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd dit hervestigingsalternatief immers omstandig gemotiveerd: "Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari (CGVS, p.12), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Verder heeft u een aanzienlijke werkervaring. Zo verklaart u zowel in Iran als in Turkije drie maanden te hebben gewerkt (CGVS, p. 17) en ging u hier in België aan de slag in een restaurant (CGVS, p.12). In Pakistan zou u dan weer als arbeider in de bouw en in een bakkerij actief zijn geweest (CGVS, p.11). In Afghanistan verklaart u één jaar agent te zijn geweest en daarna ook als arbeider voor uw oom in dienst te zijn geweest als dakwerker (CGVS, p.11 & 12). Bovendien beoefende u deze laatste job ongeveer twintig dagen à één maand in Jalalabad uit, waar u ook zou verbleven hebben ten tijde van dit werk (CGVS, p.12). Men kan aldus wel verwachten dat u enige kennis heeft van de stad zelf. Gezien uw oom steeds in Jalalabad werkt (CGVS, p.12), kan men er daarenboven vanuit gaan dat hij u opnieuw werk kan aanbieden. Niet alleen uw oom, maar ook uw zus en haar man zouden volgens u in Jalalabad wonen (CGVS, p.10). Ze zouden u onderdak hebben geboden toen u op weg was naar België (CGVS, p.10). Men kan verwachten dat uw schoonbroer en uw zus u, al was het minstens tijdelijk, opnieuw onderdak kunnen bieden. Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. [...] Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen, stelde u dat men daar wel geld kan verdienen om in leven te blijven, maar er niets kan sparen om te huwen of een huis te bouwen (CGVS, p.11). Dat u er niet kan huwen of een huis bouwen, houdt echter geen ernstige belemmering in voor hervestiging binnen uw land van herkomst."

Uw huidige aanvulling dat uw zus niet in Jalalabad, maar in Batikot zou verblijven doet op zich geen afbreuk aan de voorgaande appreciatie. U verklaarde immers eveneens over een oom in Jalalabad te beschikken waarop u beroep zou kunnen doen voor onderdak en die hulp zou kunnen bieden bij de zoektocht naar werk. Het CGVS wenst hier evenwel aan toe dat u uw gewijzigde verklaringen betreffende de verblijfplaats van uw zus geenszins weet te staven. Dat u zonder meer uw eerdere verklaringen wijzigt kan dan ook niet overtuigen.

Wat betreft uw algemene opmerking dat de taliban en daesh de macht hebben in Afghanistan en u rekrutering vreest dient erop gewezen te worden dat u deze vrees niet concretiseert. Hierbij benadrukt

het Commissariaatgeneraal dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds”.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district

Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de Taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De Taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het

voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Wat betreft uw bewering dat u tijdens al uw voorgaande interviews **onder invloed was van marihuana** maakt u dit betoog op generlei wijze hard. Vooreerst brengt u geen attest bij waaruit kan worden afgeleid dat u indertijd dermate onderhevig was of afhankelijk was van verdovende middelen dat dit eraan zou hebben in de weg gestaan dat u uw persoonlijk onderhoud kon volbrengen en uw asielmotieven daarbij op een gedegen wijze kon uiteenzetten. Verder blijkt dat u gedurende uw voorgaande asielpcedures geen bezwaar uitte tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin maakte u er melding van dat van u tijdens dit persoonlijk onderhoud geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verder blijkt uit de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen in uw hoofde worden afgeleid. U laat daarenboven na om ook maar enigszins te duiden of concretiseren waar of op welke wijze de beweerde problemen ten gevolge van druggebruik uw verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont u concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de beslissing.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partij geeft eveneens een theoretische uiteenzetting over artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.5. Blijkens het administratief dossier en het verzoekschrift houdt verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming vast aan zijn initiële asielrelaas.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

*Wat betreft de problemen die uw familie in **Pakistan** kent dient te worden opgemerkt dat u deze allereerst niet weet te staven. Voorts dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en gelet op het feit dat Pakistan vooralsnog niet aanzien wordt als een veilig derde land, moet in uw geval uw vrees beoordeeld worden ten opzichte van Afghanistan, waarvan u de nationaliteit draagt. De problemen die u in Pakistan kende, worden hier aldus buiten beschouwing gelaten.*

*Voorts dient er op gewezen te worden dat in de eerdere beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat u rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden evenals met de algemene omstandigheden in uw land van herkomst over **een redelijk intern hervestigingsalternatief** zoals bedoeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet beschikt in Jalalabad, waardoor er geen behoefte is aan internationale bescherming. In het licht van alle elementen die voorliggen, blijkt nog steeds dat u over dit hervestigingsalternatief beschikt. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd dit hervestigingsalternatief immers omstandig gemotiveerd: "Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u Dari (CGVS, p.12), de twee talen die gangbaar zijn in Jalalabad. Verder heeft u een aanzienlijke werkervaring. Zo verklaart u zowel in Iran als in Turkije drie maanden te hebben gewerkt (CGVS, p. 17) en ging u hier in België aan de slag in een restaurant (CGVS, p.12). In Pakistan zou u dan weer als arbeider in de bouw en in een bakkerij actief zijn geweest (CGVS, p.11). In Afghanistan verklaart u één jaar agent te zijn geweest en daarna ook als arbeider voor uw oom in dienst te zijn geweest als dakwerker (CGVS, p.11 & 12). Bovendien beoefende u deze laatste job ongeveer twintig dagen à één maand in Jalalabad uit, waar u ook zou verbleven hebben ten tijde van dit werk (CGVS, p.12). Men kan aldus wel verwachten dat u enige kennis heeft van de stad zelf. Gezien uw oom steeds in Jalalabad werkt (CGVS, p.12), kan men er daarenboven vanuit gaan dat hij u opnieuw werk kan aanbieden. Niet alleen uw oom, maar ook uw zus en haar man zouden volgens u in Jalalabad wonen (CGVS, p.10). Ze zouden u onderdak hebben geboden toen u op weg was naar België (CGVS, p.10). Men kan verwachten dat uw schoonbroer en uw zus u, al was het minstens tijdelijk, opnieuw onderdak kunnen bieden. Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. [...] Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen, stelde u dat men daar wel geld kan verdienen om in leven te blijven, maar er niets kan sparen om te huwen of een huis te bouwen (CGVS, p.11). Dat u er niet kan huwen of een huis bouwen, houdt echter geen ernstige belemmering in voor hervestiging binnen uw land van herkomst."*

Uw huidige aanvulling dat uw zus niet in Jalalabad, maar in Batikot zou verblijven doet op zich geen afbreuk aan de voorgaande appreciatie. U verklaarde immers eveneens over een oom in Jalalabad te beschikken waarop u beroep zou kunnen doen voor onderdak en die hulp zou kunnen bieden bij de zoektocht naar werk. Het CGVS wenst hier evenwel aan toe dat u uw gewijzigde verklaringen betreffende de verblijfplaats van uw zus geenszins weet te staven. Dat u zonder meer uw eerdere verklaringen wijzigt kan dan ook niet overtuigen.

Wat betreft uw algemene opmerking dat de taliban en daesh de macht hebben in Afghanistan en u rekrutering vreest dient erop gewezen te worden dat u deze vrees niet concretiseert. Hierbij benadrukt het Commissariaatgeneraal dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds”.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghaanen met een risicoprofiel kan aan Afghaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als

voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020**, pag. 1-54 en 227-236, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er

voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

*Wat betreft uw bewering dat u tijdens al uw voorgaande interviews **onder invloed was van marihuana** maakt u dit betoog op generlei wijze hard. Vooreerst brengt u geen attest bij waaruit kan worden afgeleid dat u indertijd dermate onderhevig was of afhankelijk was van verdovende middelen dat dit eraan zou hebben in de weg gestaan dat u uw persoonlijk onderhoud kon volbrengen en uw asielmotieven daarbij op een gedegen wijze kon uiteenzetten. Verder blijkt dat u gedurende uw voorgaande asielpcedures geen bezwaar uitte tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin maakte u er melding van dat van u tijdens dit persoonlijk onderhoud geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Verder blijkt uit de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen noemenswaardige problemen in uw hoofde worden afgeleid. U laat daarenboven na om ook maar enigszins te duiden of concretiseren waar of op welke wijze de beweerde problemen ten gevolge van druggebruik uw verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont u concreet aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de beslissing.*

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven onverminderd overeind.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielaas bij haar eerste verzoek. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij werd door verwerende partij bij beslissing van 5 oktober 2017 geweigerd. Meer bepaald werd geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde vrees louter van socio-economische aard is en aldus niet ressorteert onder het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming werd geoordeeld dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 213.099 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 november 2018, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder verzoek (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben

voorgelegd. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn de kans aanzienlijk groter te maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoekers verzoek om opnieuw te worden gehoord door de Raad omdat hij de indruk heeft dat hij is "misbegrepen" door beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen, kan niet worden ingewilligd. Het afnemen van een gehoor van verzoeker door de Raad is immers niet voorzien in de geldende regelgeving. Bovendien heeft verzoeker door middel van onderhavig beroep de mogelijkheid om aan te geven op welke wijze zijn verklaringen verkeerd begrepen werden door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele concrete wijze ingaat op de door hem afgelegde verklaringen en wat er volgens hem verkeerd werd begrepen, noch op welke wijze dat van invloed zou kunnen zijn op de motivering van de bestreden beslissing. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekers vraag om te worden gehoord door de Raad klemt met zijn bewering in het verzoekschrift dat hij alles verteld heeft wat hij wist en niet meer kan vertellen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht met name het feit dat hij verwesterd is omdat hij ondertussen vele jaren in België verblijft en zich niet meer zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving en dat hij dit aspect heeft opgeworpen tijdens "zijn verhoor" en dat hier geen rekening mee werd gehouden, stelt de Raad vast dat verzoeker door de commissaris-generaal niet werd gehoord. Voor zover verzoeker doelt op de verklaring die hij voor de Dienst vreemdelingenzaken aflegde (Verklaring volgens verzoek) naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming en het aanbrengen van nieuwe elementen stelt de Raad vast dat verzoeker hierin geen melding maakte van verwestering en het zich niet meer kunnen aanpassen.

Verzoeker toont overigens geenszins *in concreto* aan dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker evenmin concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en omwille hiervan geïsoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. De Raad duidt er hierbij op dat uit het loutere verblijf van verzoeker in België geenszins kan worden afgeleid dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de autoriteiten, de bevolking, zijn familie en/of bepaalde organisaties of groeperingen als verwesterd zal worden gepercipieerd en geïsoleerd.

Waar verzoeker verder nog theoretische uiteenzettingen geeft en verwijst naar rechtspraak van het EHRM en de Raad, merkt de Raad op dat hij hiermee geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte motivering van de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in de provincie Kunar niet dienstig is, gezien in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming als in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Waar verzoeker erop wijst dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst door onveilige gebieden zal moeten trekken en dat er geen recente gegevens voorliggen waaruit blijkt dat hij zich veilig naar een andere plaats in Afghanistan kan begeven, gaat hij volstrekt voorbij en doet hij bijgevolg geen afbreuk aan de vaststelling dat Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is.

Met de algemene informatie omtrent de situatie over IDP's en de algemene situatie in Afghanistan plaatst hij de concrete vaststellingen die betrekking hebben op hem persoonlijk inzake de redelijkheid van het vestigingsalternatief in Jalalabad evenmin in een ander daglicht.

Ook waar hij algemeen aangeeft dat het "*enkele vermoeden van een geïntegreerd sociaal netwerk in de plaats van hervestiging niet voldoende is om tot het bestaan van een intern verblijfsalternatief te besluiten*" en er dient te worden nagegaan of er bestaande sociale relaties zijn die ook effectief steun

willen bieden beperkt verzoeker zich opnieuw tot slechts algemene beweringen zonder deze op zijn persoon te betrekken en afbreuk te doen aan de pertinente en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verder nog meent dat een terugkeer naar Afghanistan een zodanig psychologische ontreddeering bij hem zou teweeg brengen die overeenstemt met een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit een louter blote bewering betreft. Verzoeker toont hoe dan ook niet *in concreto* aan dat hij hierdoor bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts heeft de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF